

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXVI.419.2018 Rady Miejskiej w Twardogórze z dnia 22 marca 2018 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w obrębie Twardogóra, zatwierdzonego uchwałą nr XX.140.2012 Rady Miejskiej w Twardogórze z dnia 6 września 2012 r.

Uzasadnienie

Na sesji dnia 22 marca 2018 r., działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 ze zm.) oraz art. 20 ust. 1 i art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.), w związku z uchwałą Nr XXIV.262.2017 z dnia 9 lutego 2017 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w obrębie Twardogóra, zatwierdzonego uchwałą nr XX.140.2012 Rady Miejskiej w Twardogórze z dnia 6 września 2012 r., Rada Miejska w Twardogórze podjęła uchwałę Nr **XXXVI.419.2018 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w obrębie Twardogóra, zatwierdzonego uchwałą nr XX.140.2012 Rady Miejskiej w Twardogórze z dnia 6 września 2012 r.**, zwaną dalej „uchwałą”.

Przedmiotowa uchwała została przesłana pismem Burmistrza Miasta i Gminy Twardogóra z dnia 26 marca 2018 r. znak OR.0008.14.2018.JS i wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 30 marca 2018 r.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził, że została ona podjęta bez podstawy prawnej, z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073, z późn. zm.).

Na wstępie podkreślić należy, że podstawy nieważności uchwały w sprawie uchwalenia planu zagospodarowania przestrzennego ustawodawca wskazał w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z jego treścią, istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

Przeprowadzona ocena zgodności z prawem niniejszej uchwały, tj. pod kątem art. 28 ust. 1 ustawy, spowodowała stwierdzenie, że Rada Miejska w Twardogórze, uchwalając przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w sposób istotny zasady sporządzania planu miejscowego. Wskazać trzeba w tym miejscu, że zasady sporządzania dotyczą całego aktu obejmującego część graficzną i tekstową zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Zawartość planu miejscowego określają art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 4 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przedmiot określa art. 15 ust. 2 i 3, natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiały planistyczne, skalę opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardy oraz sposób dokumentowania prac planistycznych) określa art. 16 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w ust. 2 tego artykułu rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587). Podkreślić przy tym należy, że od dnia 18 listopada 2015 r. z mocy zmienionego art. 28 ust. 1 ustawy planistycznej nieważność powodują wyłącznie takie naruszenia zasad i trybu sporządzania planu miejscowego, które są istotne (do dnia zmiany art. 28 ust. 1 wadę nieważności

powodowało każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, nawet nieistotne - art. 41 pkt 5 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji, Dz. U. poz. 1777).

Prawo do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego ustawodawca przyznał gminom. Wynika to z art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z powyższą zasadą **w celu ustalenia przeznaczenia terenów oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy** rada gminy, na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o planowaniu, podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zmiana planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim jest on uchwalany.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta w celu uchylenia fragmentów obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uchwalonego uchwałą Nr XX.140.2012 Rady Miejskiej w Twardogórze z dnia 6 września 2012 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu położonego w obrębie Twardogóra. Zgodnie bowiem z treścią § 2 uchwały: „§ 2. 1. W uchwale nr XX.140.2012 Rady Miejskiej w Twardogórze z dnia 6 września 2012 r. wprowadza się następujące zmiany: 1) w § 4 pkt 6 lit. b wykreśla się symbol « 4.MN, »; 2) w § 7 pkt 1 lit. b wykreśla się symbole « 1.ZP, 2.ZP, », 3) w § 9 pkt 2 lit. b wykreśla się symbole « 1.ZP, 2.ZP, », 4) wykreśla się § 12; 5) w § 13 wykreśla się symbole « 1.ZP, 2.ZP, », 6) wykreśla się § 15; 7) w § 20 wykreśla się symbole « 1.ZP, 2.ZP, »; 8) w § 20 pkt 2 wykreśla się lit. c; 9) w § 20 pkt 2 lit. d początek zdania: «na terenach 1.ZP, i 3.ZP» otrzymuje brzmienie: «na terenie 3.ZP»; 10) w § 20 pkt 5 lit. a wykreśla się tiret trzeci. 2. W rysunku planu, stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały, o której mowa w ust. 1 wprowadza się zmianę polegającą na dostosowaniu załącznika do zmian tekstowych. 3. Pozostałe ustalenia uchwały, o której mowa w ust. 1 zachowują moc z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszą uchwałą.”. Rada Miejska w Twardogórze uchyliła zatem część zapisów uchwały nowelizowanej; tak bowiem należy rozumieć użyte w tym przepisie uchwały sformułowania „wykreśla się” (zob. Słownik języka polskiego PWN, <https://sjp.pwn.pl/sjp/wykreślić;2539503.html>). Uchylenie fragmentów planu miejscowego dotyczy wskazanych w § 2 uchwały terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej 4MN oraz terenów zieleni urządzonej 1.ZP i 2.ZP.

Tymczasem mając na uwadze treść art. 14 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który stanowi, że plan sporządza się w celu ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy, stwierdzić trzeba brak podstaw do podjęcia przez radę gminy uchwały jedynie uchylającej (w całości lub części) miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Podobnie art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dotyczy wyłącznie zmiany planu (tzn. dotyczy zmiany ustaleń obowiązujących poprzez wprowadzenie ustaleń innych niż dotychczasowe), a nie wyeliminowania tego planu z obrotu prawnego. W ocenie organu nadzoru błędem jest także zrównywanie uchylenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z jego zmianą, ponieważ konsekwencje prawne zmiany planu i jego uchylenia są diametralnie różne. Formalną podstawę działania rady gminy w sprawach planowania przestrzennego stanowi art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, który upoważnia ją do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Z kolei art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym, stanowi, że rada gminy jest uprawniona do stanowienia w innych sprawach, które są zastrzeżone ustawami jako należące do kompetencji rady gminy. Jednak należy zwrócić uwagę, że w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest przepisu, który pozwalałby radzie gminy uchylić obowiązujący plan miejscowy. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 21 października 2014 r. (sygn. akt II SA/Wr 574/14) czytamy: „Podstawy prawnej dla uchylenia uchwały w sprawie planu miejscowego nie tworzą w szczególności przepisy art. 3 ust. 1 (tzw. władztwo planistyczne gminy musi pozostawać w granicach ustaw) lub art. 14 ust. 8 u.p.z.p. («plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego»). W ustawie w sposób wyraźny rozgraniczono przypadki nowelizacji planu miejscowego, czego dotyczy art. 27 u.p.z.p. oraz utraty mocy prawnej planu miejscowego w całości, czego dotyczą art. 28 ust. 1 oraz art. 34 u.p.z.p.”.

W rozpatrywanej sprawie uchylenie fragmentów planu miejscowego dotyczy wskazanych w § 2 uchwały terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej 4MN oraz terenów zieleni urządzonej 1.ZP i 2.ZP. Celem przedmiotowej uchwały Nr XXXVI.419.2018, zgodnie z zawartym w dokumentacji planistycznej uzasadnieniem, była konieczność zmiany ustaleń dla terenów nią objętych. Jednak uchwalodawca, jako zmianę przyjął „wykreślenie” (co *de facto* rozumieć należy jako uchylenie) postanowień dotyczących terenów oznaczonych symbolami 1.ZP, 2.ZP i 4.MN, tak aby ustalenia planu podlegającego zmianie

nie obowiązywały w granicach tych terenów. Dodatkowo krytycznie należy ocenić fakt, iż nie określono jednoznacznie kształtu załącznika graficznego do uchwały Nr XX.140.2012 po wprowadzeniu przedmiotowej „zmiany” i ujednoczeniu go.

Stwierdzić trzeba, że uchylenie obowiązującego planu może nastąpić jedynie w określonych ustawowo przypadkach. Utrata mocy obowiązującego miejscowego planu następuje w trybie art. 34 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowiącym, że wejście w życie planu miejscowego powoduje utratę mocy obowiązującej innych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich części odnoszących się do objętego nim terenu. Ponadto w trybie art. 91 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wojewoda może wydać rozstrzygnięcie nadzorcze stwierdzające nieważność w całości lub części uchwały w sprawie planu miejscowego, w przypadku gdy stwierdzi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów. Nadto plan miejscowy może zostać również uchylony na skutek orzeczenia sądu administracyjnego, po jego uprzednim zaskarżeniu zgodnie z przepisami ustawy o samorządzie gminnym (art. 93 ust. 1 i art. 101 ust. 1). Ponadto obowiązujące plany mogą utracić moc na podstawie regulacji ustawowej (jak to miało miejsce w roku 2003 wraz z podjęciem obecnie obowiązującej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Zatem ani przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ani ustawy o samorządzie gminnym nie przewidują innych (niż wskazane powyżej) trybów wycofania z obrotu prawnego obowiązującego miejscowego planu. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 20 października 2016 r. (sygn. akt II SA/Lu 640/16): *„Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zawiera kompleksową regulację dotyczącą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a zwłaszcza przepisy dotyczące istoty tego planu i trybu jego przygotowania. W ich świetle brak jest podstaw do podjęcia przez radę gminy uchwały jedynie uchylającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w całości, czy też w części. Rację ma zatem organ nadzoru twierdząc, że do sytuacji, w której miejscowy plan przestaje obowiązywać dochodzić może wyjątkowo i to w przypadkach jasno wskazanych w ustawie np. art. 28 ust. 1 i 34 ust. 1 u.p.z.p. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym normując procedurę przygotowania i uchwalenia planu, a nie jego uchylenia (...)”*.

Nawet gdyby przyjąć (co jest rozważane w niektórych wyrokach sądowych), że uchylenie planu jest szczególną formą jego zmiany i wobec powyższego mają zastosowanie przepisy art. 27 ustawy o planowaniu nie jest możliwe prawidłowe spełnienie wymogów art. 15 i 17 ww. ustawy. Trudno bowiem sprostać wypełnieniu całej procedury planistycznej wymaganej przed przyjęciem uchwały w sprawie planu miejscowego, gdy dotyczyć ma ona uchylenia planu lub jego części. Zachodzi bowiem pytanie w jaki sposób sformułować obowiązkowo wymagane w art. 15 ust. 2 określenia, które musi zawierać plan np. ustalenia planu dotyczące przeznaczenia terenów, zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu czy stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4. Podobnie wątpliwości budzi kwestia uzyskiwania uzgodnień i opinii dla takiego planu oraz zasadność opracowania prognozy oddziaływania ustaleń planu na środowisko. Wątpliwości także będzie budzić treść projektu planu wyłożonego do publicznego wglądu oraz przeprowadzenie konsultacji społecznych. Kolejną kwestią jest możliwość wykazania, że ustalenia planu nie naruszają ustaleń studium oraz sporządzenie prognozy finansowej skutków uchwalenia takiej zmiany planu skoro ma ona polegać na zaplanowaniu terenów o „pustych” ustaleniach tzn. terenów pozbawionych jakichkolwiek ustaleń dotyczących przeznaczenia i zagospodarowania (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt II SA/Wr 574/14).

Główną funkcją planu miejscowego jest przeznaczenie terenów oraz kształtowanie zagospodarowania przestrzeni, a więc określenie jednoznacznych i stabilnych warunków dla inwestowania. Natomiast uchylenie planu powoduje brak tej stabilności i przewidywalności w obszarze „uchylonego planu” i w jego okolicy, zatem stanowi zaprzeczenie procesu jakim jest sporządzenie planu miejscowego. Dopuszczalność uchylenia planu jest możliwa tylko gdy, jak to już wskazano powyżej, jego ustalenia zastąpione zostaną innymi ustaleniami (innego lub zmienionego) planu lub gdy z uwagi na rażące naruszenie przepisów prawa jego funkcjonowanie w obrocie prawnym nie jest dopuszczalne. Powyższa argumentacja organu nadzoru znajduje uzasadnienie w orzeczeniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 20 października 2016 r. (sygn. akt II SA/Lu 472/16), w którym stwierdza się, że: *„Istotą planowania przestrzennego jest wprowadzenie ład przestrzennego, czyli takie ukształtowanie przestrzeni, które tworzy harmonijną całość oraz uwzględnia w uporządkowanych relacjach wszelkie uwarunkowania i wymagania funkcjonalne, społeczno-gospodarcze, środowiskowe, kulturowe oraz kompozycyjno-estetyczne (por. wyrok NSA z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt II OZ 525/13 – Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Uchylenie zaś przepisów miejscowego planu bez wprowadzenia w ich miejsce nowych*

unormowań zastępujących unormowania uchylone (brak miejscowego planu zagospodarowania) znosi wprowadzony ład przestrzenny, tworzy sytuację dowolności w zakresie korzystania z terenów. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym normując procedurę przygotowania i uchwalenia planu a nie jego uchylenia (...).”.

Ponadto w myśl art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego, źródłem prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Jest podstawowym narzędziem regulacji zagospodarowania przestrzennego. Zauważyć jednak należy, że planowanie miejscowe, a więc uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest fakultatywne. Zatem plany miejscowe gmina sporządza w zależności od potrzeb. Przy czym ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przewiduje wyjątki od zasady fakultatywności planowania miejscowego, wynikające z przepisów odrębnych (w niniejszej sprawie nie mają zastosowania). Rada gminy zmierzając do zmiany regulacji planistycznych dla obszaru objętego już obowiązującym planem miejscowym, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, ma do wyboru wyłącznie dwie możliwości: podjąć uchwałę o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego (art. 14 ust. 1 w zw. z art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) bądź podjąć uchwałę w sprawie przystąpienia do sporządzenia nowego planu miejscowego (odpowiednio art. 33 i 34 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Nie jest możliwe dokonywanie zmian w kwalifikacji terenów objętych planem miejscowym w trybie innym, niż dwa wskazane powyżej. Zakres zmian planistycznych przesądza o wyborze jednego z dwóch wymienionych rozwiązań (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt II SA/Lu 472/16). Każda zmiana planu miejscowego jest zmianą przepisu gminnego i wymaga zachowania takich samych warunków jak przygotowanie samego planu (art. 27 ustawy). W tej sytuacji nie ma wątpliwości, że uchwała o planie miejscowym (art. 15 ustawy) nie może zawierać unormowań przewidujących możliwość uchylenia planu bez jednoczesnego wprowadzenia stosownych zmian w planie już obowiązującym. Wniosek taki wzmacnia okoliczność, że ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przewiduje rozwiniętą procedurę przygotowania i uchwalenia planu a nie jego uchylenia i zawiera gwarancje procesowe dla zainteresowanych w postaci możliwości wnoszenia wniosków i uwag do projektu planu (art. 17 i 18 ustawy). Korzystanie z tych gwarancji nie jest natomiast możliwe w przypadku uchwały uchylającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (por. też w tym zakresie wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2008 r., sygn. akt II SA/Sz 858/08 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 stycznia 1997 r., sygn. akt II SA/Kr 1648/96, ONSA 1997/4/176). Gmina decydując się na ustalenie zasad zagospodarowania przestrzennego w oparciu o plan miejscowy, nie może następnie dowolnie rezygnować z planowania przestrzennego. W niniejszej sprawie Rada Miejska w Twardogórze przepisami zawartymi w przedmiotowej uchwale rozstrzygnęła o utracie mocy obowiązującej części zapisów zmienianego planu miejscowego w zakresie terenów oznaczonych symbolami 1.ZP, 2.ZP i 4.MN, bez wprowadzenia nowych ustaleń dla tych terenów. Takie działanie organu stanowiącego gminy prowadzi do nieuzasadnionego ograniczenia wykonywania prawa własności w sposób określony w planie miejscowym.

Wskazać należy, iż w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przewidziano generalnie uprawnienie gminy do kształtowania polityki przestrzennej na terenie swojej właściwości, jako przejawu zagwarantowanej Konstytucją suwerenności w zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnej. Stąd to do wyłącznej kompetencji rady gminy – poza wyjątkami szczegółowo wyartykułowanymi w ustawie – należy kompetencja w zakresie kształtowania charakteru obszarów położonych na jej terenie. Stosownie bowiem do art. 32 ust. 2 zd. 2 tej ustawy to rada gminy podejmuje uchwałę w sprawie aktualności studium i planów miejscowych, a w przypadku uznania ich za nieaktualne, w całości lub w części, podejmuje działania, o których mowa w art. 27. Powyższe oznacza, iż rada gminy w każdym czasie może dojść do przekonania, iż zapisy planu miejscowego są nieaktualne jednakże w takim przypadku nie jest uprawniona do uchylenia takiego zapisu obowiązującego planu miejscowego, jak to uczyniono w rozpoznawanej sprawie, lecz do przeprowadzenia procedury określonej w art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 28 października 2008 r., sygn. akt II SA/OI 571/08).

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, że do istotnych naruszeń prawa należy zaliczyć naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał czy przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego – przez wadliwą wykładnię – oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (Z. Kmiecik, M. Stahl, *Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego*, Samorząd terytorialny 2001/1-2, s. 102) ich wykładnię, a także przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał. Zdaniem organu nadzoru uchwała Nr

XXXI.346.2017 Rady Miejskiej w Twardogórze z dnia 28 września 2017 r. została podjęta bez podstawy prawnej, z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Biorąc powyższe pod uwagę postanowiono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski

Paweł Hreniak